

disse Forhandlinger, som her ere foregaaede. Det er ganske vist, at de kun have faaet dette Krav derved, at Rigsdagen har bevilget dette Dyrtilsstillæg paa et tidligere Stadium. Men Kravet ligger for mig egentlig deri, at Rigsdagen gennem en Række af Aar, gennem 5 Aar, som jo er den halve Tid, hvori disse Embedsagere omtrent have bestaaet, har bevilget dette Lønningsstillæg. Naar det ærede Medlem altsaa holder sig til det Retlige, vil jeg stille ham overfor den private Mand med sine private Tjenere, som han paa Grund af Forholdene igjennem flere Aar har givet et Lønningsstillæg (Ploug: En høiere Løn!) eller en høiere Løn. Tror det ærede Medlem da ikke, at de Tjenere, som have faaet det, ville betragte det som givet, at de skulle vedblive at have det, eller tror det ærede Medlem, at nogen hæderlig Husbond vil unddrage sig for at give det, saalænge han kan, og jeg paaftaar, at Staten med Lethed kan gjøre det. Det var egentlig ikke for at sige dette, jeg begjærede Ordet; men Grunden, hvorfor jeg begjærede det, var, fordi der var en Ting, som jeg gjerne vilde præcisere aldeles bestemt. Der foreligger her to Forslag. Det ene Forslag, fra Majoriteten, gaar ud paa, at den bestaaende Tilstand skal opretholdes saaledes, at det Lønningsstillæg eller Dyrtilsstillæg, som det tillige er kaldet, som Embedsmændene tidligere have haft, skulle de have uforandret. Det andet Forslag gaar ud paa for det Første aldeles at betøve de Embedsmænd, der ere lønede med en Gage fra 2,500—4,400 Kr., det Lønningsstillæg, som de tidligere have haft; men dernæst gaar det endvidere ud paa at frabrage fra dem, som maa kaldes de Smaa, nogle af de Procenter, man hidtil har tilstaaet dem. Det er det, som jeg ikke paa nogen Maade paa det forhaandenværende Stadium vil være med til. Naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, præciserede saa stærkt, at Ansvarret, dersom Loven ikke gik igjennem, kom til at hvile paa dette Thing, siger jeg, nei, det er ingenlunde saa, Ansvarret ligger i Birteligheden ligesaa godt, og langt mere paa et andet Sted, hvor man negter at give det, som man hidtil har ydet, og hvor det af flere Enkelte selv fra den Side erkjendes, at det er et billigt Krav, der stilles. Det er saa heldigt, at Forholdene have ført med sig, at Afstemningen vil foregaa først her. Ellers pleie vi at tage den Slags Sager for paa een og samme Dag. Men denne Gang er det ikke Tilfældet. Dersom altsaa Landsthinget bliver staaende ved at erklære, at det Lønningsstillæg eller Dyrtilsstillæg, eller hvad man vil kalde det, som man hidtil har ydet Embedsstanden, vil man fremdeles vedblive at give, og dersom Mindretallet siger: Nei, dem, der ere lønede med over 2,500 Kr., ville vi aldeles Intet give, og fra de Andre ville vi endogfaa trække

nogle Procenter, siger jeg, at det er dem, der sidst komme til at stemme, paa hvem Ansvarret hviler (Stemmer: Ja! Ja!).

Berg: Naar jeg i det Hele slutter mig til den Opfattelse, som har fundet Udtryk i det veltalende og varme Foredrag, vi hørte af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Næssing), er det, fordi jeg maa tilstaa, at jeg ikke har havt noget Haab om, at det vilde lykkes at gennemføre Lønningsstillæget paa en Maade, som efter dette Things Flertals Opfattelse vil findes tilfredsstillende. Efter at Tillæget ikke ved Vædringsforslag til 3die Behandling ifjor blev søgt indbragt paa Finantsloven som Lønningsstillæg, og efter at dette høie Thing ved Regjeringens Modstand blev forhindret i at søge det indsat paa Finantsloven som Vædringsforslag, saa kostede det mig, uagtet jeg, som sagt, ikke havde noget synderligt Haab om at faae Sagen gennemført paa en tilfredsstillende Maade, dog i Sommer megen Overvinde, da Sagen forelaa her til eneste Behandling, at undlade at fremsætte Begjæring om et Fællesudvalgs Medsættelse. Det blev imidlertid fraraadet fra velunderrettet Side. Man mente, at det var overflødig, det var jo kun en Udsættelse, der var Tale om, paa nogle Maaneder, som ingen Betydning kunde have efter den lange Tid, de Vedkommende allerede havde maattet vente, og den høiagtede Conseilpresident udtalte noget Egnende her ved Sagens eneste Behandling, idet han sagde, at der jo ikke kunde være Tale om Sagens Forsættelse, men kun om dens Udsættelse. Det har jo imidlertid viist sig, at disse Forhaabninger ere fuldstændig briste, og man staar altsaa ligeoverfor det alvorlige Spørgsmaal, da den Wei, som er bleven fulgt efter at være bleven anvist ikke har ført til noget Resultat, hvorledes man skal stille sig nu, da Sagen foreligger paa andet Aar, og der altsaa nu er Tale om ved en Afstemning at forbyde de Embedsmænd, som have under 2500 Kr., fra at faae det Dyrtilsstillæg, som Alle erkjende, at de trænge til. For mit Vedkommende vilde Sagen have stillet sig langt lettere, og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds (Fallefen) vilde have havt Ret i at omtale Embedsmændenes Solidaritet, hvis der havde været Tale om at stemme over Regjeringens Forslag og Landsthingets, saaledes som det blev vedtaget ved eneste Behandling. Men der er jo ikke Tale om Lønningsstillæg til alle Embedsmænd. Her er Tale om at stemme for en lavere Grændse end den, man engang tidligere har fastsat, men dog en vilkaarlig Grændse, der indeslutter den Tanke, at det dog er de lavere Lønnede, der have størst Trang til et Tillæg. Det